

Verhaal woordendaad slot

En Manuela begint hard te huilen. Maar Señorita Anita vertrouwt het niet. Manuela is erg geschrokken, dat is duidelijk. Maar Hernandez... Hij heeft wel vaker streken uitgehaald. En niet zulke kleine ook!

Señorita Anita kijkt nors naar de kinderen. "Zijn jullie nu helemaal betoeterd!" roept ze kwaad. "Geld stelen, hé! Wegwezen. Geen dieven in m'n tuin!" Geschrokken kijken Hernandez en Manuela Señorita Anita aan. "Maar, Señorita!" stamelt Hernandez. "Wij hebben het helemaal niet gestolen" "Alsof ik dat geloof na al die streken van jou! Ik ben niet gek! En nu wegwezen!" Hernandez stribbelt nog even tegen, maar Manuela trekt hem mee. "Kom!" Eenmaal op hun plekje (in de boom) begint Manuela weer te huilen. Tranen rollen over haar wangen. "Het geld! Wat moet ik nu aan mama geven voor haar verjaardag?!" Hernandez zegt niets. Hij weet niet zo goed wat hij doen moet, met een huilende Manuela. "Eh, weet je, ik heb nog wat spaargeld. Jij toch ook" Manuela kijkt verdrietig opzij. "Ja, maar dat was voor iets anders! Voor eten! En water!" "Oh..." Hernandez zet zijn voet op een tak lager en klimt uit de boom. "Wat ga je doen?" Manuela kijkt naar beneden. "Ik, ik ga... de portemonnee terughalen." "wat! Dat is te gevaarlijk! dat ga je toch niet echt doen, hé?" Maar Hernandez zegt niks, hij klimt door. Vlug klimt Manuela achter hem aan.

Als ze in de wijk komen, kijkt Manuela angstig om zich heen. Ze wil wegrekken als er een meisje op haar af komt, maar het meisje houdt haar tegen. "Hier." Ze drukt Manuela iets roods in haar handen. Het portemonneetje! Maar voor ze wat kan zeggen is het meisje alweer verdwenen. "Hernandez! Kijk!" roept ze. "Wat?" "De portemonnee! Een meisje!" stotterend van opwindning vertelt Manuela het aan Hernandez. "Wauw... hoe zou ze daar aan gekomen zijn..." fluistert hij, terwijl hij met zijn vingers over de portemonnee strijkt. "Gewoon, gestolen." Manuela slaat een hand voor haar mond. "Oepsie!" Hernandez grinnikt. "Kom. We gaan naar Señorita Anita."

Als ze bij Señorita Anita komen, vertellen Hernandez en Manuela het hele verhaal nóg een keer. Hernandez stottert er met een rood hoofd achteraan dat hij eerst een borduurwerkje wou stelen, maar dat Manuela hem tegen heeft gehouden. "Sorry." Fluistert hij zacht. Gelukkig gelooft Señorita Anita hen nu wél, nu Hernandez zijn excuses heeft aangeboden. Ze krijgen zelfs wat geld! Voor het 'klusje'.

Het is een paar dagen later. De moeder van Manuela is jarig. Manuela en Hernandez hebben snoepjes gekocht. En Señorita Anita heeft ze met een glimlach een borduurwerkje in hun handen gestopt. Moeder is erg verrast, over de snoepjes, en het borduurwerkje. Uit dankbaarheid geeft ze de kinderen ook een snoepje!!!!

einde